

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 18Co/101/2014  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8813211993  
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2015  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8813211993.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a sudcov JUDr. Evy Šofrankovej a Mgr. Miloša Koleka v právnej veci žalobcu PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Pribinova 25, 810 11 Bratislava, P.O.BOX 41 proti žalovanej G. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. XXX/XX, XXX XX, J. nad X., o zaplatenie 336,74 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 7C/85/2013-22 zo dňa 07.02.2014 jednohlasne takto

### rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Nepriznáva účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

### odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že podľa názoru súdu prvého stupňa zmluva uzavretá medzi účastníkmi je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle Zákona o ochrane spotrebiteľa a preto je potrebný výklad v súlade s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ nemôže obvykle ovplyvniť podmienky zmluvy, kde najčastejšie dodávateľ vystupuje ako predávajúci. Občiansky zákonník podrobnejšie upravuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne s poctivým prístupom k podnikaniu. V ustanovení § 53 Občianskeho zákonníka sa uvádza, ktoré podmienky zo zákona sú neprijateľné a bližšie sú aj špecifikované, o aké neprijateľné podmienky v súvislosti s nekalou podmienkou v spotrebiteľských zmluvách sa môže jednať. Súd prvého stupňa poukázal tiež na to, že Slovenská republika, ako člen EÚ, je povinná plniť záväzky, vyplývajúce z tohto členstva a rešpektovať Smernice Rady EÚ. Z karty klienta, teda žalovanej, vyplynulo, že vyčerpala úver vo výške 944,36 Eur. Uhradila sumu 1.748,02 Eur. Na istine nedlží žalobcovi žiadnu sumu. Suma, ktorá prevyšuje istinu a bola žalovanou zaplatená vo výške 803,66 Eur bude započítaná na úroky. Čo sa týka úroku z úveru, tak v zmluve o úvere bola dohodnutá úroková sadzba vo výške 56,11 % pri výške splátky 57,91 Eur na dobu 36 mesiacov. V bankách v podobnom úverovom vzťahu v rozhodnom čase, teda spotrebiteľský úver na dobu od 1 do 5 rokov, úrok predstavoval 12,61 %. Z toho je zrejmé, že dohodnutý úrok v tejto zmluve bol o 55,84 % vyšší ako bola priemerná úroková miera. Dohoda o výške úrokov

musí byť v súlade s ustanovením § 39 OZ a nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný (rozhodnutie NS SR 1Mcdo/1/2009). Preto súd prvého stupňa považoval dohodu o výške úrokov nad rámec 12,61 % za absolútne neplatnú a dospel k záveru, že žalobca mal nárok na úrok z úveru za obdobie 36 mesiacov v celkovej sume 357,24 Eur. Žalovaný však zaplatil už 803,66 Eur a preto ani z časti úrokov z úveru táto žaloba nie je dôvodná.

Výrok o trovách konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Žalobca uviedol, že pri posudzovaní odplaty za úver súd prvého stupňa vôbec neaplikoval zákon č. 258/2001 Zb. o spotrebiteľských úveroch. Keďže zmluva medzi účastníkmi bola uzavretá 06.04.2010 potom bolo potrebné vychádzať z právneho predpisu 258/2001 Zb., ktorý obsahoval osobitnú úpravu ohľadne toho, aká výška odplaty je prípustná. V tejto súvislosti poukázal na § 3 ods. 10 zákona 258/2001 a tiež ustanovenia § 1 ods. 1 Nariadenia vlády č. 238/2008. Žalobca zdôrazňuje, že výška odplaty za úver, podľa zmluvy o revolvingovom úvere je v súlade s uvedenou právnou normou. Táto skutočnosť tak vylučuje správnosť a zákonnosť záveru súdu prvého stupňa o tom, že by dojednanie výšky odplaty za úver malo byť v rozpore s dobrými mravmi.

V danom prípade je potrebné vychádzať z prehľadu maximálnej výšky odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru stanovenej Nariadením vlády č. 238/2008 Zb. pre úver poskytnutý na základe zmluvy bola stanovená RPMN vo výške 79,08 %. Ak správna úprava pripúšťala maximálnu výšku RPMN vo výške 79,08 % pre spotrebiteľské zmluvy ako je zmluva o revolvingu pritom v tomto prípade RPMN je nižšia, nemožno hovoriť, že výška odplaty je v rozpore s dobrými mravmi. Preto navrhol zmeniť rozhodnutie súdu prvého stupňa a vyhovieť žalobe v celom rozsahu, resp. vec zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov konania pred súdom prvého stupňa a aj náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

Odvolací súd prejednal rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 ods. 1, 2 O.s.p. a to bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Súd prvého stupňa dostatočným spôsobom zistil skutkový stav, na základe takto zisteného skutkového stavu vec aj správne právne posúdil a na týchto skutkových a právnych záveroch sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

Podľa § 2 písm. a) zákona NR SR č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

Podľa § 3 ods. 1, ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, ktorými sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje; aj na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Podľa § 52 ods. i a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka platného a účinného v rozhodnom období (ďalej len „Občiansky zákonník“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 52 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Súd môže v rozsudku, ktorý sa týka sporu zo spotrebiteľskej zmluvy, aj bez návrhu vysloviť, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná (§153 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 261 ods. 3, písm. d) zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka platného a účinného v rozhodnom období (ďalej len „Obchodný zákonník“), touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení veci (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

Podľa § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka, ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky.

Podľa § 504 Obchodného zákonníka, dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dojednanej lehote, inak do jedného mesiaca odo dňa, keď ho o ich vrátenie veriteľ požiadal.

Podľa § 506 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak dlžník ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Z obsahu spisu je zrejmé, že medzi účastníkmi bola uzavretá zmluva o revolvingovom úvere č. 8300028709 dňa 06.04.2010. Predmetom tejto zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 675,41 Eur, čo bolo oznámené žalovanej v oznámení o schválení veriteľa výšky tohto úveru. Žalovaná mala uhradiť poskytnutý úver v schválenej výške v 36 mesačných splátkach po 57,91 Eur. V skutočnosti žalovaná prečerpala revolving vo výške 944,36 Eur a žalovanému vrátila 1.748,02 Eur. Žalovaná suma, ktorej bol predmet konania, t.j. 336,74 Eur predstavovala 4 mesačné splátky. Žalobca zosplatnil pre neplatenie zvyšku poskytnutého úveru v mesačných dohodnutých splátkach tento úver a oznámil to aj žalovanej.

Na odvoláciu námietku žalobcu je potrebné reagovať tak, že pre posúdenie primeranosti výšky úroku z úveru pri spotrebiteľskej zmluve je potrebné vychádzať z primeranosti dohodnutého úroku v širších súvislostiach. Nie je možné vychádzať len zo Smernice Vlády SR č. 238/2008 Zb., ktorá ustanovuje výšku, ktorú nesmie prevýšiť odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru. Napriek tomu, že žalobca predložil pri odvolaní aj limity stanovené v tejto smernici pre jednotlivé typy spotrebiteľských úverov a odvolávajúca na túto prílohu mal za to, že úrok z úveru v danom prípade vo výške 56,11 Eur možno považovať za úrok, ktorý je v súlade s touto smernicou za nesprávny. V konečnom dôsledku Smernica priemeruje úrokové sadzby nebankových subjektov, ktoré na trhu v SR poskytujú spotrebiteľské úvery, je však potrebné vychádzať predovšetkým z § 53 Občianskeho zákonníka, na ktorý súd prvého stupňa správne poukázal vo svojom rozhodnutí a toto ustanovenie Občianskeho zákonníka umožňuje posúdiť všeobecnému súdu neprijateľné zmluvné podmienky v zmysle porovnania a primeranosti produktu, ktorý poskytuje dodávateľ s obdobnými produktmi na trhu v tom období, v ktorom došlo k uzavretiu zmluvy.

Preto súd prvého stupňa správne vychádzal z poznatkov NBS, ktorá obsahuje aj štatistické údaje, týkajúce sa typových zmlúv spotrebiteľov na príslušné obdobie, poskytnutého úveru, sumu, ktorá bola poskytnutá, dobu splácania a v tejto súvislosti postup súdu prvého stupňa možno považovať za legitímny a správny. Preto aj to, že bola žaloba zamietnutá v prevyšujúcej časti štyroch splátok, ktoré obsahovali okrem istiny aj úrok z úveru, pričom došlo v tomto prípade aj k zosplatneniu úveru a žalobca už po ukončení platnosti úverovej zmluvy nemá nárok na úrok z úveru len na úrok z omeškania, z týchto dôvodov bola žaloba zamietnutá správne. Žalovaná niekoľkonásobne zaplatila a vrátila žalobcovi, ako poskytovateľovi služby, okrem istiny aj úroky z úveru v primeranej výške, ktorej splátky dokonca predstavovali vyššiu sumu ako by zaplatila na úvere v spotrebiteľskom v tom čase primeranom úroku z úveru vo výške 12,6 %.

Preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil v celom rozsahu podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Čo sa týka trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. Vzhľadom k tomu, že žalovanej, ktorá mala úspech v celom rozsahu v konaní o odvolaní si nárok na náhradu trov konania neuplatnila, žiadne nepriznal.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.